

0025. Spuście nam nam ziemskie niwy

t. XVIII w. m.: (Miod)

1. "Spuście nam na ziemskie ni - wy Zbaw - cę z nie-bios o -
2. Świat przez grze-chy niesz-czę - śli - wy, Wo - ła w no-cy głę-

1. bło - ki". Gdy wśród prze-kleń-stwa od Bo - ga. A
2. bo - kiej". Czart pa - no - wał śmierć i trwo-ga.

cięż-kie prze-wi - nie - nia Zam- kły bra - my zba - wie - nia.

Ale się Ojciec zlitował, * Nad nędzną ludzi dolą,
Syn się chętnie ofiarował, * By spełnił wieczną wolę.
Zaraz Gabriel zstępuje, * I Maryi to zwiastuje,
Iż z Ducha Świętego, * Pocznie Syna Bożego.

Panna przeczysta w pokorze, * Wyrokom się poddaje,
Iszczą się wyroki Boże, * Słowo Ciałem się staje.
Ach! Ciesz się, Adama plemię, * Zbawiciel zejdzie na ziemię;
Drżysz, piekło, On twe mocy, * W wiecznej pograży nocy.

Oto się już głos rozchodzi: * Wstańcie, bracia, uśpieni!
Zbawienie nasze nadchodzi, * Noc się w jasny dzień mieni.
Precz odtąd dzieła niecnoty, * Wylęgnione wśród ciemnoty:
Niech każdy z nas w przyszłości * Zbroję wdzieje światłości.

Zbawco świata! Szczerze chcemy * Pełnić te powinności,
Złącz się z nami, niech będziemy * Twymi dziećmi w szczerości!
Wlej, o Jezu miłociwy, * W duszę mą pokój prawdziwy!
Posiądź i serce moje, * Wszak jestem dziecię Twoje.